



DISSERTATIO

DE

1758, 10^b III
8 15

IVRE PRAECEDENDI
EX IVRE GENTIVM

QVAM

SVE DIVINIS AVSPICIIS

CONSENTIENTE AMPLISSIMO PHILOSOPHORVM

ORDINE

PRAESIDE

IOANNE NICOLAO MOECKERT

PHILOSOPHIAE MAGISTRO

ET SOCIETAT. LAT. IENENS. COLLEGA

D. XXVIII. DECEMB. MDCCCLVIII.

PUBLICAE ERVDITORVM DISQVISITIONI

SVBIICIT

BOTHO CHRISTOPHORVS
DE DEWITZ

EQVES MEGAPOLITANVS.

IENAE

LITTERIS SCHILLIANIS.

DISCARTATIO

DE

IVRE PRAECEIDENDI
EX IVRE GENTIVM

QVAM

SVB DVCTV AVSTRIAE

COSENTIENTE AVSTRICAE PHILOSOPHO

ORDINE

PER AUSTRIAE

IOANNIS NICOLAI MOERLLI

PHILOSOPHI MAGISTRI

ET SOCIETATIS PATRIAE COLLEGA

IN VIENNA AUSTRIAE

PUBLICAE ERVITAE ACADEMIAE DISPOSITIO

AVSTRICAE

POTNO CHRISTOPHORVS

ET DEWITZ

AVSTRICAE ACADEMIAE

VIENNAE

MDCCCLXXXIII



V I R O
PERILLVSTRI ATQVE EXCELLENTISSIMO
STEPHANO WERNERO
DE DEWITZ

DYNASTAE IN COELPIN REL.
SERENISSIMI DVCIS MEGAPOLITANI A CONSILIIIS
LEGATIONIS ET SYNEDRII INTIMIS

FRATRI
OMNI PIETATIS CVLTV COLENDO.

V I R.
PERILLVSTRIS AC EXCELLENTISSIME,
FRATER PIE COLENDE.



i magnitudinem mecum TVI'er-
ga me amoris et benevolentiae
animo voluto; si desiderium ac ardorem intueor,
quo flagras, mihi incutiendi gloriosae virtutis
pre-

pretium; si menti studium subiicio inflammatum,
quo ferris ad id, vt, optimis artibus doctrinis-
que ornatus, TE fierem dignus frater: amorem
fratris benignissimi excedere, et ipsius PATRIS
beati propensionem ardentissimam, si non superare,
certe aequare mihi videris. Noli igitur mirari,
si hanc erubesco TIBI hanc dissertationem seu le-
uissimum mei animi consecrare gratissimi documen-
tum. Non equidem ignarus sum, eam TVO in-
genio acutissimo et eruditioni eximiae longe esse
imparem, at eo consilio non TIBI sacram esse
iussi, vt aliquid TE dignum TIBI offerrem,
sed vt pietatem pectore reconditam publice reclu-
derem, ac, TE sequutus, in posterum grauiora
moliturus viderer. Summum vt Dei Numen TE,
sum-

summum iusti ac quique sacerdotem, patriae dulcissi-
mae perpetuum amatorem, et fratrem suavissimum
usque ad scripsimus annos seruet incolamem, ita,
et omnium negotiorum TVORVM euentum sem-
per experiaris secundum, ardentissimis opto, votis.

NOMINI TVO PERILLVSTRI

obstrictissimus frater

BOTHO CHRISTOPH. de DEWITZ.



DISSERTATIO
DE
IVRE PRAECEDENDI EX IVRE
GENTIVM.

§. I.



Nulla res, nulla fere causa inter mortales magis perpetuos conatus aliis irascendi, tumultus et lites alit, quam cupiditas et desiderium inexhaustum ac plerumque insanum alios praecedendi. Neminem nostrum, qui in homines aequae infimae conditionis ac illustri intendit considerationem, praeterit illa infinita aviditas gloriae. Superuacaneum aggredere opus, exemplis confirmatur dicta, cum iam dudum viri de eruditione vera optime promeriti hanc vanam perstrinxerunt cupiditatem. Ex quibus nominare sufficiat CASPAR. HENRIC. HORNIVM *a)*, qui sententiis Ictorum in causis priuatorum mea asserta comprobabat, et FRID. BENED. CARPZOVIVM *b)*, qui iustissimis et faceret deludificat modis praecedendi non minus in tuguriis quam aulis feruorem. Hic enim hac de re ita: „Arguenda simul est totarum gentium vanitas, qua de antiquitate generis et gloria principatus decertant, ac olim non solum Arabes *c)* astris Lunaque priores haberi volebant, et, inter „Aegyptios atque Scythas lepidam, de vetustate originis, „con-

A



„contentionem intercessisse, IVSTINVS memorat, sed nostra
 „aetate quoque talis aemulatio subiit Ducatus Parmae et
 „Placentiae, cui ipse Princeps Octavius Farnesius, cedere
 „et, vt libera ipsis esset interpretatio, quis primo, quis se-
 „cundo loco poneretur? nomen suum scribendo se Ducem
 „P. et P. vocare coactus est. Quanquam vero in hac quaes-
 „tione multa ridicula et merito reprehendenda inuenian-
 „tur, ius tamen inter gentes praecedendi non nudum est no-
 „men, aut inanem prae se fert speciem, sed effectus insignes
 „multos et producit grauissimos. Quis nescit, LVDOVI-
 „CVM XIV. Regem Galliae olim Hispanis nouum bellum id-
 „que atrocissimum ideo minatum esse, quod legatus Hispan-
 „nus impedita rheda legati Gallici praecesserit? Ex quibus
 „constat, ius praecedendi inter gentes in eximia insignia cu-
 „iusdam regni referendum esse. At eo difficilior est expo-
 „nere, vnde hoc ius cuidam genti adscribi queat. Alii gen-
 „ti hoc ius ex antiquitate, longaeuo vsu et praescriptione de-
 „ducunt, alii in contrariam abeunt sententiam. Non omne
 „operae pretium perditurus videor, si in hac quaestione di-
 „rimenda vires, etsi imbecilles, pericliter meas.

- a) in dissertt. ex iuris argumento proedriae Vitebergae 1696. et 1709,
 habitis.
 b) in oratione auspicali de eo, quod in iure proedriae ridiculum est. Vi-
 tebergae 1742. pag. 52.
 c) STATIVS Thebaid. lib. IV. v. 275. OVIDIVS Fastor. lib. I. v. 569. seq.
 II, 289. seq. Profeleni, seu Antelunares inde dicti sunt CICERONI
 in Fragment. Orat. pro Fundan. CENSORIVS de die natali.

§. II.

Numero eorum, qui contendunt, gentem quandam lon-
 gaeno vsu et praescriptione ius praecedendi alias liberarum
 gentes acquirere posse, adscribendus est IACOB. GOTHO-
 FREDVS d), cuius verba haec sunt: Consuetudo non mi-
 nus, quam lex, vt inter priuatos. (siue ii membra loci seu
 regni vnus sint, siue diuersorum), ita inter principes et res-
 publicas quoque eadem consuetudo, antiquitas, vsus, obser-
 uantia



vantia, patientia, possessio vel quasi, actus possessorii, praescriptio iustissimus titulus sunt et praesidium ad praecedentiam: iureque constituti loco habenda sunt, omni ratione sufficit, sic esse consuetum fieri. Ad huius sententiam accedit ille celeberrimus Ictus HENRIC. DE COCCEIVS *e*), et THOM. BALTHASAR. IESSEN, *f*) qui pede presso illum sequitur, et ita: ratio, inquit, inter suprema capita est praescriptio, pro regula quippe positum est a Doctoribus, quod in iure tuendus sit is, cui sessio, ex qua controuersia oritur, vsu longaeuo et obseruantia competit. Praeter hos et ille praestantissimus CHRISTIAN. GOTHOF. HOFFMANNVS, *g*) ius praecedendi ex consuetudine et vsu solo acquiri posse, contendit: „Etenim, inquit, certum est, iure originario nullam gentem alteri debere praecedentiam, illam vero, quam „hodie obseruari attendimus, ex solo vsu atque longaeua „possessione originem traxisse. Cum his conueniunt omnes, qui praescriptionem *h*) inter gentes locum habere, affirmant.

d) in diatr. de iure praecedentiae part. I. Cap. VII. §. II, quae extat in eius oper. iurid. minor. pag. CXI.

e) in diss. de praecedentia, quam inuenies in eius Exercitat. curiosis.

f) in diss. de iure praecedentiae in genere Argentorati 1671.

g) in dissert. de fundamento decidendi controuersias de praecedentia inter liberas gentes Lipsiae 1721.

h) u. GROTI. de I. B. et P. lib. II. Cap. IV. RUFFENDORF. in iure Nat. et Gent. libr. IV, C. p. XII.

§. III.

Ab hac sententia omnes discedant in aliam, necesse est, qui nulla ratione praescriptionem inter gentes et ius ex possessione diuturna fieri posse, arbitrantur. Inter quos in primis referendus est perillustis SAMUEL DE COCCEIVS, *i*) qui GROTII doctrinam de praescriptione inter gentes est explosurus ex hac potissimum ratione, quia iniquum iudicandum foret, si homines meam rem, quam per longissimum tempus possederunt, me inuito, iure retinere possent,



ratus, iniuriam non tolli tempore, sed tempus eam augere. Huic consensus, vti inter omnes constat, non pauci hodiernorum praebent philosophorum.

i) in Grotio illustrato Tom. I. Lib. II. Cap. III. p. 120. conf. IO. ERNEST. GYNNER. dissert. in qua demonstratur, praescriptionem non esse iuris naturalis lenac. 1749.

§. III.

Si animo argumenta ab utraque parte allata confidero, ea non leuiora esse, nec plane aliena a vero, animaduerto. Quocirca neque GROTII, neque COCCENI, sententia penitus est extirpanda, praecipue si sensum argumentorum perpendas. Id quod quaedam ratione ostendere conabor in hac tractatione, in qua potissimum mens mea eo redit, vt primum exponam ius praecedendi inter gentes; deinde, illud niti, contendam, in iure gentium voluntario; cuius existentiam defendo; tandem, quomodo ex hoc iure gentium voluntario deduci possit, commonstrem.

§. V.

Ius praecedendi, quod ab aliis nominatur praecedentia, praeceminentia, praerogatiua sessionis, graecis πρωτοκαδεχεια, προεδεια, est, si verbum explicandum, ius, quo aliquis, si simul alios respicias, occupare potest priorem locum. Quare *ius praecedendi inter gentes* est ius, quo alteri genti prae altera locus nobilior seu honoratior competit.

SCHOL. I. Praecedentia in naturalem et non naturalem ab eruditis diuiditur. Naturalis est, si alicui ob perfectiones morales et officia erga nos praestita maior pietas cultusque obseruantiae est praebendus quam aliis. Hoc pacto merito parentes semper praecedunt filios, et, qui in nos cumulum beneficiorum contulit, maiora animi gratissimi significatione prosequendus est, quam alii, quorum merita in nos sunt minora. Praecedentia non naturalis non semper ex meritis nobis vel reipublicae praestitis originem trahit.
Hoc



Hoc loco de naturali praecedentia nobis non est sermo.
cf. PVFFENDORF. diss. de existimatione.

SCHOL. II. Locum neque a sinistra neque a dextra parte appellamus honoratiorem. Quae enim prior sedes seu nobilior sit, ex arbitrio et opinione hominum diiudicandum est. Quam ob causam dignior locus ex iudicio hominum vario modo determinari potest. Quaedam nationes locum a parte dextra omnibus anteponunt, vti ea consuetudo haeret populo Germanico. Turcis vero alia fœder opinio, quippe qui cuncti a laeva maximum tribuunt honorem, quam ambulanti a dextra. Si petis rationem, cur eam sententiam sequantur, tantam dignitatem adscribunt ex testimonio scriptorū rerum gestarum ideo lateri sinistro, quia sinistrum ex opinione huius nationis gladius cohonestat latus. Conf. LIMNAEI ius publ. Imper. Rom. Germ. Tom. II. lib. IV. cap. IX. CRUVIUS in Tract. de iure praecminent. p. 29. Interdum quoque mediū honoratior habetur aliis locis, quam opinionem et Germani fauere solent. IESSEN. l. c. p. VI. thes. I. seqq.

§. VI.

Si plures homines obligantur sub communi imperio ad securitatem obtinendam, oritur *ciuitas* seu *respublica*. In quantum ciuitatem cogitamus, nemo in eam iure quodam perfecto praeditus est, ideoque non ratione imperii ab alio, qui non est in hac ipsa ciuitate, dependet. Ea ciuitas, quae ratione imperii ab altera non dependet, nomine *gentis* venit.

SCHOL. Ad notionem gentis requirimus, primum vt sit ciuitas. Complexui igitur hominum, qui non est ciuitas, non tantus honor a gentibus habetur, quam aliis gentibus: deinde vt ea non dependeat ratione imperii ab alio extra ciuitatem existente. Eo consilio solummodo characterem *ratione imperii* definitioni gentis adiunximus, quoniam ex-



perti sumus, ab aliis alias occurri, ratis, ciuitatem, esse quadam ratione dependeat ab alia interueniente pacto, appellari tamen gentem. At non nego, eam determinationem sine periculo veritatis, excepta perpicuitate, me omittere potuisse, cum mos loquendi vocabulo *dependentiae* relato ad populum attribuit eam significationem, vt semper nexum imperii contineat.

§. VII.

Gentes, si solum ad se inuicem relatae considerentur, habent eadem iura mutua. Iura vel sunt naturalia vel positiua. Si iura naturalia animo contempleris, sunt eadem. Cum enim gentes eandem habent notionem, seu naturam, in eas quoque eadem consecutaria ideoque eadem iura cadunt. Iura vero, quae ex notione rerum sequuntur, sunt naturalia. Hinc non est dubium, quin iisdem ornatae sint gentes iuribus naturalibus. Eadem ratione haut difficile est probatu, has gentes, si quaedam in iis ponenda sint, habere eadem iura positiua, seu nulli genti fortius ius competere, quam alteri. Positiua enim iura sunt, quae a voluntate cuiusdam dependent. Si igitur alteri genti relatae ad alteram ius positiuum diuersum seu potius competit quam alteri, aut ratio esse debet in voluntate imperantis, aut secus. Si prius intuearis, id fieri nequit, quia gens non dependet ab altera ratione imperii (§. antec.). Si posterius contempleris, sequeretur, vt gens genti plus iuris dederit, quam acceperit. At id cogitari nequit ob illud, quod assumptum est, cum gentes in se spectatae suum iactare non videantur. Quam ob causam non adest ratio, cur gentibus ad se inuicem solum relatis diuersa adscribamus iura. Gentes igitur, quatenus supra dicto modo considerantur, habent eadem iura.

COROL. Praedicatum igitur gentium est naturale nemini gentium maius ius competere quam alteri. (§. antec.)

SCHOL.



SCHOL. Haec non eo fine a me proposita sunt, vt, omnes gentes eadem iura ciuilia suis ciuibus dedisse, arbitrari videremur, sed animus solum est commonstrare, nullam adesse rationem, cur credamus, gentem, si eam ad aliam gentem referamus, maioribus iuribus praeditam esse, quam possidet gens altera. Me enim non fugit, fieri posse, vt gens aliqua genti plura iura concedere possit, quam accipiat.

§. VIII.

Complexus iurium, quae genti in relatione ad gentem competunt, appellatur *ius gentium*. Haec iura aut ex indole et natura, qua gens ad alteram gentem refertur, sequuntur, aut fecus: Si prius, efficiunt *ius gentium primum*, ab aliis *vniversale* dictum; si posterius, *ius gentium voluntarium, particulare* seu *secundarium*.

SCHOL. Iuris gentium varia et multiplex est significatio. Modo, vt loquuntur, subiectiue, modo obiectiue sumitur. Si prius, denotat scientiam de iis, quae iusta et iniusta sunt inter homines; si posterius modo pro legibus ciuilibus, modo complexu legum naturalium, quatenus homines in statu societatis considerantur. Hae significationes iuris gentium hic mittuntur. conf. III. DARJES philosophi summi et magni nominis Obseruat. iur. nat. social. et gentium p. I. obs. IV. §. III. seqq.

§. IX.

Probatur, ius praecedendi inter gentes ex iure gentium voluntario deducendum esse, non minori impetu resistit opinio eorum, qui plane, ius gentium secundarium cogitari posse, negant. Ne vero iuperfluum molitus esse opus videar, ficto iure voluntario, inquiram primum in illorum argumenta. A partibus dissentientium stant inter alios de re publica litteraria mirifice meriti viri de COCCIVS et de LEYSER.

§. X.



Hic excellens amplificator iurisprudentiae de LEX-
SER k), qui non verbis VLPiani, PAVLI et aliorum huius
generis sed sensui legis haeret, ius gentium non solum vo-
luntarium sed et primum in dubium vocat. „Nullum
„est, inquit, ius gentium, quod a iure naturae vere di-
„uersum sit. Videlicet vniuersale aliquod gentium ius
„praeter ius naturae non dari, apparet primum ex eo, quod
„inter gentes nullus sit superior, sine quo tamen ius nullum
„esse poterit: deinde, quod moratiores gentes nullum sibi
„in reliquis imperium, nullamque legislatariam potestatem
„asserere queant, quod incertum maxime sit, quatenus gentes
„sint moratiores, cum singulae sibi hanc dignitatem attri-
„buant, atque verosimile videatur, gentes Asiaticas et
„Americanas elegantia et honestate morum nec non prou-
„da reipublicae administratione Europaeas, si non superare,
„certe aequare. Respondendum etiam est, sed paucis ad
„eorum argumenta, qui particulare sibi aliquod gentium
„ius, quod non quidem ad omnes, sed ad multas gentes per-
„tinere fingunt. Fateor quidem, posse plures gentes pa-
„ctum, aliquod inter se seu expressum seu tacitum inire.
„At hoc ius non erit, si proprie vocem iuris accipias, sed
„pactum quod ex regula ista iuris naturae, omnia pacta ho-
„nesta seruanda sunt, firmitatem suam accipiet. Ius enim
„proprie dictum esse nequit, nisi inter eos, qui vinculo ali-
„quo continentur et in peculiarem societatem seu collegium
„coierunt. Sed fac tamen posse plures gentes inter se ius
„aliquod peculiare facere, necesse profecto erit, nisi vocem
„iuris nimis late extendere velis, vt non duae vel tres in id
„consenserint, sed magna gentium pars, veluti Europaeae
„omnes, id sibi ius constituerint. Sic vero exempla defi-
„cient.

k) in med. ad pand. spec. III. med. II.



§. XI.

Cum his verbis hic praestantissimus Iustus non minus ius gentium primum, quam voluntarium in dubitationem adducat, ad utrumque a me respondendum esse, censeo. Quod ad ius gentium primum, de cuius existentia ambigit, suam sententiam potissimum tribus confirmaturus est argumentis. Primum argumentum, quo negat ius gentium primum, est, quia inter gentes non est superior. At hanc rationem in medium productam non sufficere ad ipsius sententiam tuendam, ex eo patet, quia alias quoque ab eo ius naturae in atheis negandum foret, quod veritati quam maxime repugnaret. Etsi enim quis tanta temeritate ac inconsiderantia ducatur, ut Deum neget, iuris tamen naturae, quod non nobis opinio, sed vis quaedam innata affert *h*), tenetur vinculo, cum nihil aliud praecipiat, quam quod ratio iustum iniustumque ex rerum notionibus pronuntiat. Deinde ne ipse quidem in aliis locis negat, ius fieri posse sine superiore. Adscribit enim pactis perfectam obligationem ideoque veram iuris virtutem. Nonne vero pacta inter aequales iniuri possunt? Et si ineuntur, quis eorum est superior?

h) c. c. de iur. II, 22.

§. XII.

Secundi argumenti, quo existentiam iuris gentium primarii destructurus est, vim et potestatem his verbis exprimit: si moratioris gentes in reliquis nullum sibi imperium, nullamque legislativam potestatem afferere queant, sequitur, ut non existat ius gentium primum a iure naturae diversum. Utrumque habet verum. Sed quis nostrum, qui solum obliquo consideret oculo, non confestim merito pernegat, sumto illo antecedente largiendum ei esse consequens,

B

sequens,



sequens, seu, ut sequamur artis dialecticae peritos, qui non iure dubitet de vero nexu inter antecedens et consequens? Possunt enim iura sequi ex relatione gentis ad gentem; earumque notione, quae differunt a iure naturae, cum id iura suppeditat in sensu restricto hominum, quatenus non ut gentes spectantur. Ex diversis notionibus sequuntur diversa iura. Cum igitur aliae sint notiones in iure gentium primarii, quam in iure naturae, illud quoque diversa amplecti iura, facile est perspectu. cf. *ILL. DARIUS, l.c. §. XII. seqq.*

§. XIII.

Tertium argumentum; quo debilitare conatur illustris Auctor existentiam iuris gentium primarii, prope modum est eiusdem indolis, ac ea, quae excussimus. Vis illius his absoluitur verbis; incertum est, quatenus gentes sint moratior, ideoque non est ius gentium primarium. At vix opus est repetitum, hoc argumentum eodem vitio premi, ac id, quod praecedat. Deest enim nexus necessarius inter antecedens et consequens. Huic accedit, quod id, quod sumtum est, seu antecedens recte negemus. Vitiumne deest argumentandi ei, qui ita concludit: Non omnes homines sunt moratior, ideoque inter eos non sunt iura? Hoc pacto pauciores hominum obligarentur iure naturae, quia plurimi non sunt moratior. At ius naturae abunde, quid iustum, iniustum, honestumue sit, explicat, ideoque haut difficile monstratum est, quae sint vere moratae et constitutae gentes. Et profecto male actum esset de scientia morum, si definiri non posset, qui sint moribus commotis?

§. XIV.

Altera propositio, de qua illustris de LEYSER animo haeret, est haec, non existit ius gentium voluntarium. Pene-



Penetrandum est in eius argumenta, quibus id est confirmatur. Ea sunt varii generis et eiusmodi, ut mireris, tantum virum, cuius merita in ius naturae et iurisprudentiam pia mente colo, iis usum esse, cum ex mea sententia vix ullam vim prodere possint probandi. En primum argumentum, quo infitatur ius gentium particulare! Quicquid ex pacto expresso aut tacito proficiscitur, non est ius, si vocem proprie iuris accipias. Atqui ius gentium particulare oritur ex pacto expresso aut tacito, ideoque non est ius. Quod ad maiorem propositionem, quam quisque, non plane expers iuris naturae, negat, ex eo probaturus videtur, quod id, quod ex pacto fit, est pactum. At haec ratio recte vilipenditur. Aliud enim est pactum, aliud, quod ex pacto oritur. Causa, et id cuius est causa, semper a se inuicem distant. Nonne si pactum in eo, ut aliquis meum hortum rescindendum curet, pactum differt a iure ex eo postulandi, ut implementum accedat?

§. XV.

Hoc excipit secundum argumentum, quo ius gentium voluntarium esse negatur. Si regula, pacta sunt seruanda, firmitatem suam ex iure naturae accipit, sequitur, ut ius gentium particulare non sit ius separatum a iure naturae. Sed verum est antecedens, ergo etiam consequens. At merito nexum, seu ut loqui solent, consequentiam, negamus. Et hoc est princeps argumentum, quod plerique opponunt existentiae iuris gentium voluntarii; illiusque amore quasi capti sunt. Si vero quae reuera seiuncta sunt, discernere, non hoc laborarent vitio communi. Observatio equidem pactorum est iuris naturalis, at ex eo non recte fit conclusio, omne ius ex pacto acquisitum esse iuris naturalis. Finge, ciuem pacto principi cuidam, qui ius Romanum recepit, se sub-



ieciſſe, obligatus quoque eſt ad ſeptem teſtes in conficiendo valido teſtamento priuato adhibendos. Hoc ius agnoſcere debet ex pacto, at nemo noſtrum, illud eſſe ex iure naturae, ſeria mente affirmabit. Ex iure enim naturali id ſolum enatum dicitur, quod ex rerum notionibus colligi poteſt. Quicquid igitur non ex rei notionem, ſed ex alia re cognoſcendum, non ad ius naturae eſt referendum. Praeclare hac de re ſunt dicta ILL. ADAM. FRID. GLAEFFY m). *Wir müſſen unter dem materiali et formali eines pacti einen unterſcheid machen. Das letzte iſt die obligation, welche einem pacto das eſſe giebt, ienes aber iſt der inhalt eines pacti, welche, aus einem arbitrio und vergleich berühren, und der Vernunft unbewußt ſeyn kan, z. e. der weſtphaeliſche Friedensſchlus iſt ein pactum, ſo von denen meiſten Europaeiſchen Voelkern unter ſich errichtet worden, und ex iure naturae ſeine verbindlichkeit hat, wenn aber jemand ſagen wolte, daß der inhalt ſolcher Friedens iuris naturae ſey, derſelbe würde wenig Befal finden, auch den beweis wohl ſchuldig bleiben müſſen. Gleichgeſtalt haben die bürgerlichen Geſetze, welche v. g. ein princeps in einer Republicque giebt, am ende ihre obligation aus dem iure naturae oder iure publico vniuerſali, welches denen Vnterthanen dem Geſetz zu gehorſamen beſiehet, wer wolte aber deswegen ſagen, daß ein ſolches ius ciuile einer republicque ad ius naturae gehoere. Wann dann nun die Gewohnheiten und Braeuche der Voelker ſolche Sachen, welche aus der Vernunft nicht moegen determiniret werden, in ſich enthalten, ob ſie gleich als pacta tacita ihre verbindlichkeit ex iurae naturae empfangen, ſo faelt der Schlus ganz natürlich, daß Gott zwar der Oberherr hierbey ſey, und die obligation darzu hergebe, mithin das formale iuris gentium ex iure naturali, das materiale aber aus dem arbitrio derer Voelker ſich herſchreibe, und dafür in ſoweit iuris humani ſey. Wiewohl ich demienigen, welcher dieſes ius der obligation halber lieber ad ius diuinum gerechtet wiſſen will, nicht eben zuwieder ſeyn werde, wann er nur zueigt,*



zugiebt, daß die materialia iuris gentium, oder der Inbalt
desselben aus der vernunft nicht gefolgert und erkannt wer-
den kan.

m) im Rechte der Vernunft cap. I. §. 318. seq. pag. 198.

§. XVI.

Tertium argumentum, quo illustris de LEYSER impugnat ius gentium voluntarium, huius est tenoris. Si ius proprie dictum esse nequit, nisi inter eos qui vinculo aliquo continentur et in peculiarem societatem seu collegium coierunt, sequitur, vt non sit ius gentium voluntarium &c. Etsi non nihil ratione consequentiae moneri posset, in praesenti tamen antecedentem infirmam propositionem. Si enim haec enunciatio niteretur in vero, ius me alendi, si me ab omni vinculo cum aliis intuerer seiunctum, non numero iurium adscribendum esset; id quod nemo sine specie statuet ioci.

§. XVII.

Tandem de existentia iuris gentium voluntarii ob id animo ambigit, quia non exempla extant illius iuris. Longiore refutatione huius argumenti superfedeo, partim, quia ab eo, quod exercitium seu exemplum iuris non sit, ad iuris ipsius absentiam concludere non fas est, partim, quia laudatus GLAFEY n) haut exiguum exemplorum numerum, ex quibus ius gentium voluntarium est in aprico, recenset, ac infra, ius praecedendi inter gentes niti in iure voluntario gentium, sum probaturus.

n) L. c. §. 329. seqq. cf. ILL. MOSER *Anfangsgründe der Wissenschaft von der heutigen Staatsverfassung von Europa und dem unter denen Europaischen Voelkern üblichen Voelkerrechte. EIVSDEM Grundsätze des Europaischen Voelkerrechts in Kriegzeiten.* Tubing. 1752.



§. XVIII.

Non minori cura et studio ius gentium primum et voluntarium oppugnat PERILLVSTR. SAM. DE COCCEIVS ^o) his verbis: Si ex consensu gentium ius aliquod existit necessario supponendum est omnes gentes conuenisse et ius aliquod constituisse. Quis vero sanæ mentis sibi vel aliis persuadere, humanum genus unquam conuenisse vel commune concilium indixisse? Sed et, si conuenisset, unde probabitur, quænam sint illa iura, unde probabitur, iura illa, quæ ad secundarium ius gentium referri solent, eo pertinere? Certissimum igitur est non dari ius gentium, nisi quod ratio naturalis inter gentes constituit: adeoque cui gentes obligantur etiam inuitæ. Denique frustra Doctores ad ius gentium secundarium confugiunt, quia pleraque iura, quæ eo referri solent, ex ratione naturali adeo sequuntur, ut non opus sit ad fictum aliquem consensum fugere.

^o) in Grov. illustr. ad §. 17. Perleg. lit. c.

§. XIX.

Si argumenta PERILL. DE COCCEII perpendimus, eius sententia a vero non videtur aliena. Sic non cogitari potest ius gentium vniuersale et particulare? Res adhuc est integra. Considerantibus enim ius gentium (§. VIII.) expositum, complectitur complexum iurium ex natura gentium ad se relatarum ortorum. Ex mente vero perillustris de COCCEII ius gentium vniuersale est id, quod consensu omnium gentium est introductum et assensione GROTHII comprobatum videtur. Quibus perspectis, assentimur lubenter commentatori præstantissimo, sine ratione fingi ius gentium positium vniuersale. Cum vero vir perillustris omne ius gentium primum a iure natu-



naturæ seiunctum negare videtur, res ambigua et anceps ita optime dirimitur. Ius naturæ aut latius aut strictius sumitur, quatenus scilicet ex notionibus docet, quid sit iustum iniustumve, si homines ad se inuicem referantur. Si prius, ius gentium primarium ad ius naturæ pertinere, concedimus: Si vero posterius intuearis, ius illud a iure naturæ distinctum esse, contendimus (coll. §. XII.).

§. XX.

Quamquam ratione quadam conuenio cum viro perillustri quoad sententiam de iure gentium primario, non possum non in alium discedere sententiam, si sermo tangit ius gentium voluntarium. At cum rationes (§. XVIII.) allatae, quibus impugnatur ius gentium secundarium, non differant a dubio, ad quod (§. XV.) respondimus, eandem ad hanc quaestionem nobis contrariam quadrare responsum arbitramur.

§. XXI.

Gentes secundum ius primarium eadem habent iura. In iure enim gentium primario gentes considerandae sunt, quatenus altera ad alteram refertur (§. VIII.). Gentes ad se inuicem relatae habent eadem seu aequalia iura (§. VII.). Ex quibus constat, gentes ex iure gentium iisdem stipatas esse iuribus.

§. XXII.

Ius praecedendi inter gentes non colligitur ex iure gentium primario. In iure enim gentium primario gentes iisdem gaudent iuribus (§. antec.) Si vero gens iure praedita est, vt genti cuidam quadam ratione sit praefenda,



renda, hae gentes non habent eadem iura. Ius praecedendi inter gentes consistit in iure praecedendi alteri genti (§. V.). Quam ob causam ius praecedendi inter gentes non determinatur iure gentium primario.

§. XXIII.

Ius gentium voluntarium est fundamentum iuris praecedendi inter gentes. Ius enim praecedendi inter gentes est ius gentium (§. V.). Quicquid est ius gentium, at non nititur in iure gentium primario, in iure gentium voluntario sit fundatum, necesse est (§. VIII.). Ius vero praecedendi inter gentes non determinatur ex iure gentium primario (§. antec.). Ex quo efficitur, ut ius gentium voluntarium sit fundamentum iuris praecedendi inter gentes.

§. XXIV.

Ius gentium voluntarium continet iura, quae non ex notione gentis ad gentem relatae, sed ex factis proficiscuntur (§. VIII.). Facta, ex quibus alter in alterum iura exercere potest, vel sunt pacta, vel non: huc relaturi sumus possessionem. Illa diuiduntur in expressa et tacita. Haec in possessionem immemorabilem et non immemorabilem. Quibus distinctis, accuratiori definiendi potest modo, vnde ius praecedendi gentium deduci queat.

§. XXV.

Non est dubium, quin gens genti ius praecedendi pacto concedere possit. Ius enim praecedendi est praedicatum gentium naturale (cor. §. VII.). Gentis igitur indoles ac notio non mutatur, etsi quaedam gens careat praerogatiua praecedendi. Cum vero omne quod no-

strum,

strum, et a nobis abesse potest, alii attribuere possumus, exploratum habemus, gentem genti ope pacti cedere posse ius praecedendi.

SCHOL. Nec raro fieri solet, ut gentes de iure praecedendi, conueniant pactis, eo consilio, ut in conuentibus publicis nulla oriatur contentio, quae saepenumero res maximi momenti pertractandas reddit irritas. Quamquam vero non semper omne ius praecedendi alteri relinquunt, sed vltatius diuidunt honores, certe tamen apparet, mutationem ratione praecedendi a gentibus fieri posse.

§. XXVI.

Ex actibus saepius editis, de quibus alter sciens, nec iuste impeditus, filet, alteri ius oriri potest. Ea est natura hominum ac indoles, ut studio ad nostram augendam vtilitatem et damna vitanda feramur. Is igitur, in cuius damnum aliquid fit, nec, cum possit, huic facto contradicit, non dissentire probabiliter habetur. Quare aut est indifferens, aut consentit in id, quod fit. At prius non est praesumendum, quia natura nostra mala sibi imminuentia remouere conatur. Hinc, sequuturi verisimilitudinem, in his positis rebus circumstantibus probabili ratione, consensum adesse, concedere debemus. Ex consensu alterius ius oriri potest. Quapropter non vero repugnat, quin ex actibus repetitis, de quibus alter sciens, nec iuste impeditus, filet, alteri ius oriri possit.

COR. Cum consensus, qui factis a verbis distinctis declaratus est, appelletur tacitus, inter omnes constat, et ex eo ius oriri posse. cf. ILL. IO. IVST. SCHIERSCHMIDII Elem. iur. nat. soc. et gent. c. III. §. 387. Schol. 1.

C

§. XXVII.



§. XXVII.

Ius tacito consensu introductum, seu vti alii loqui solent, tacito pacto ortum, nomine *consuetudinis* est insignitum. Quare concinne Imperator IVSTINIANVS vsu seu consuetudinem dicit mores consensu ventium comprobatos.

§. XI. I. de iure nat. gent. et ciu.

§. XXVIII.

Ex consuetudine praerogatiuae loci gentium peti potest ius praecedendi inter gentes. Consuetudo enim nititur in consensu tacito (§. antec.). Ex actibus vero repetitis, agnitis nec impugnatis colligitur consensus tacitus (cor. §. XXVI.). Si igitur gens quaedam saepe et repetitis vicibus locum occupauit nobiliorem, nec altera gens positis illis rebus circumstantibus contradixit, illa iusse praecedit (§. cit. XXVI. et §. VII.). Quare ex consuetudine praecedendi recte petitur ius praecedendi inter gentes.

SCHOL. Finge, gentem quandam plus vna vice in contentibus publicis aliam gentem praecessisse, sine vlla interposita contradictione, illa gens merito sibi adscribere potest ius praecedendi. Si igitur hac ratione ius praecedendi AVGVSTISSIMI IMPERATORIS Imperii Romani Germanici alios reges Europae expositurus es, cum dictis conuenit principis.

§. XXVIII.

Possessio, si late eam spectes, consistit in exercitio alicuius rei. Haec possessio vel est eiusmodi, vt non extet memoria possessionis alterius, seu ignoretur, ex qua causa praesens possessor eiusque antecessores rem acquisiuerint, ita,



ita, vt et alius lateat possessor, vel non. Si prius, dicitur *possessio immemorialis*, si posterius animo perpendis, *nuda possessio*.

COROL. Is alterum laedit, qui alterum turbat in eo, quod habet. Quapropter qui possessionem immemoriam alicuius rei continuat, neminem laedit.

§. XXX.

Possessio nuda nobilioris loci non efficit ius praecedendi inter gentes. Inter aequales nullum ius alteri competit maius in alterum quam alterius consensu. Si enim id fieret, alter alterum laederet. Gentes sunt sibi aequales (§. VII.). Quapropter genti nullum ius maius competit quam alteri, nisi consensu alterius. Sola possessio rei alienae non inuoluit consensum alterius, ideoque sola possessio nobilioris loci non est causa sufficiens iuris praecedendi inter gentes.

SCHOL. Non nego, possessionem praesumptionem dare iuris, at eam vix concedere audeo, possessione sola considerata sine aliis concurrentibus rebus, alias enim fur rem oblatam, at adhuc possessam iure praeditus esset eam possidendi, id quod bonis repugnat moribus. Quodsi vero aliquis rem possidet, et dubium est, cui praeter possessorem fortius competat ius, omnino possessor iuste possidere dicendus est.

§. XXXI.

Possessio immemorialis loci potioris dat ius praecedendi inter gentes. Qui enim agendo laedit neminem, iure agendi est praeditus. Qui vero possessionem immemoriam alicuius rei continuat, neminem laedit (Cor. §. XXVIII.). Si igitur gens quaedam nititur in possessione immemoriali praecedendi alias, in ea exercenda neminem laedit.



Quam ob causam conclusione ratione conficitur, ex possessione immemoriali loci potioris ius praecedendi inter gentes esse colligendum,

§. XXXII.

Inter eos, qui et alias causas praeter dictas inter gentes enarrant, sunt referendi, qui antiquitatem et praescriptionem fundamentum habent iuris praecedendi. Quod ad illam quaestionem, scilicet antiquitasne sit iusta causa praecedendi inter gentes? ita respondeo. Antiquitas gentis aut est euicta omnisque dubii expers, aut secus. Si hoc, non agnosco fundamentum praecedendi, quoniam reuera gens hoc pacto nulla praerogativa antiquae nobilitatis alteram superat. Sicuti vero omnium rerum fere obscura origo, ita quoque regnorum. Si illud expendis, aut possessio immemorialis est cum antiquitate gentis connexa, aut minus. Si posterius iustres animo, hanc esse causam sufficientem praecedendi, eo infitias. Si enim sola antiquitas ius praecedendi efficiat, quisque, antiquior regia gente, etsi ne particulam terrae et maiestatis possideret, regibus esset praefereendus. At non minus hoc, quam illud negandum esse, duco: si prius spectas, ceu fundamentum iuris praecedendi habeo (§. antec.).

§. XXXIII.

Peruenimus ad hanc quaestionem illustriorem, iusne praecedendi inter gentes ex praescriptione peti possit? ¶ En meam hac de re sententiam! *Praescriptio* est acquisitio iuris ex diuturna possessione, et hac ratione eam non consideramus secundum ea, quae ius civile ei ex arbitrio statuit solennia, sed generatim et vniuersè. *Haec* vel est eiusmodi, vt acquisitionis iuris ideoque amissionis respectu alterius constet memoria, vel non. Si posterius respicis, dici-



dicitur *praescriptio immemorialis*; si prius, *praescriptio non immemorialis*. Quaesiturus igitur, an praescriptio ratione iuris praecedendi inter gentes habeat locum, aut sermo est de praescriptione immemoriali, aut secus. Si hanc intelligis, nego praescriptionem esse causam iuris praecedendi inter gentes, cum possessio sola non det ius (§. XXX.), nisi in iure civili ex legibus a principe latis; id quod egregie exposuit VIR CONSULTISS. CHRIST. NICOL. CARSTENS r). Si vero intuearis praescriptionem immemorialem; ex ea ius praecedendi inter gentes, oriri non nego, (§. XXXI.); sequutus non sine rationibus PERILL. HENR. DE COCCEIVM r).

SCHOL. Me in definitione praescriptionis immemorialis data non recessisse ab usu loquendi, illius ICEI, quem respublica litteraria et in filio illustri iustissimis tollit laudibus, comprobare fas est, scil. IVST. HENING. BOEHMERI verbis in Introd. in ius Digestor. v. 28. p. 377. Pertinet huc quoque immemorialis praescriptio, cuius initium non extat memoria, adeoque frustra de mala fide hic quaeritur, quia, ubi de hac constat, adest initium memoria.

g) conf. VL RIG. HUBER. Tr. de iur. civitat. lib. II. Sect. V. c. V.

r) in commentatione iuris publici de praescriptione inter gentes locum non habente.

s) in Grot. illustr. ad §. 1. Lib. II. c. IV.

§. XXXIV.

Huic patri contradicit perillustri filius SAMVEL de COCCEIVS t), ratus, omnem praescriptionem inter gentes plane exulare, ideoque ex ea ius praecedendi inter gentes deduci



deduci non posse, at, nisi fallor, non secundo euentu. Ne patri in damnum filij fauere videar, huius verba ipse animo inquiras, velim. „Ego, inquit, praescriptionem immemorialem, etsi praesentis possessionis memoria nulla extiter, natura cognitam non esse, nec inter principes allegari posse, statuo: si proinde quis rem aliquam familiae meae iniuria olim ereptam per plurima secula possidet, rem illam etiam a tertio possessore, vindicare possum. Regula enim naturalis est, iniuriam tempore non minui, sed augeri, et rem nostram sine facto nostro non desinere nostram esse. Ius igitur antiqui dominii semper saluum est: de eo enim iure certe constat. Haec igitur non tantum vera sunt de re per iniuriam olim mihi ereptam, sed et si ius aliquod a tertio possideretur.

l. c. pag. CCCCXX.

§. XXXV.

Perquirenti mente rationes, quibus illustris auctor negaturus est, inter gentes non locum habere praescriptionem immemorialem, tantum abest, vt discedam a mea sententia, vt potius ea impugnata confirmari videatur. In dubium enim vocat ius acquisitum ex possessione immemoriali ideo, quia, si res aliena est acquisita sine iure, iniuria rei inhaeret, quae tempore tolli nequit, etsi immemorale praeterlapsum sit tempus, Cui accedit, quod alter rem suam seu ius retinere possit. At quis non e vestigio animaduertit, illustrem Ictum loqui de ea possessione rei, cuius prior dominus seu possessor legitimus definiri potest? Potest vero ea possessio illius rei, cuius verus dominus seu possessor non ignoratur, appellari praescriptio immemoralis? Nonne ad hanc praescriptionem requiritur, vt memoria non extet eius, ad quem res praeter praesentem



tem possessorem spectat (§. XXXIII.), seu ut ius alterius nostram effugiat notitiam? Ex quibus perspicuum est, his in medium allatis argumentis, sententiam, qua gentes ex praescriptione immemoriali ius praecedendi consequi possunt, non esse fractam.

§. XXXVI.

Sunt et aliae causae, ex quibus alii fundamentum iuris praecedendi probaturi sunt, at ita comparatae, ut partim a viris eruditissimis explosae, u) partim vix refutatione quadam dignae sint, cum primo intuitu per se dilabantur. Quam ob causam silentio praetereo quaestiones, utrum ius hoc praecedendi genti ob diuitias, ob potentiam in dies auctam, ex iure civili, an ex iure canonico tribuendum sit? In praesenti solum, ius praecedendi inter gentes ex iure gentium colligi posse voluntario, commonstrasse sufficiat.

u) HOFFMANN. l. c. cap. II. §. IV. pag. 17. seqq.





GENEROSISSIMO DOCTISSIMOQUE
EXIMIAE HVIVS
DISSERTATIONIS DEFENDENTI
FAVTORI SVO AETATEM SVSPICIENDO
S P. D.

IOANNES STEPHANVS MÜLLERVS
PHILOSOPHIAE DOCTOR ET DIVINIORIS SCIENTIAE
CANDIDATVS

SERENISS. SCHWARZBURG. PRINCIPIS-RVDOLSTAD. IN SENATV
SACRO ADESSOR ET AMPLISSIM. PHILOSOPHOR. ORDINI
IN ACADEM. IENENSI ADIUNCTVS.

Quo crebrius adhuc insidiosae litterarum dignitati et quaestuo-
sae illae voces audiuntur, sellulariae adeo artis et officium
quasi in vmbra descendere, quisquis demum splendide natus
sollicitius iisdem acriusque immoretur: eo opportunius TVO nunc,
GENEROSISSIME VIR, exemplo gloriari licet, quod indubio
plane nobilitatis auctoramento feueriores cum liberalibus discipli-
nas egregie sectatus, perfectissimum vtriusque specimen denuo
exhibes, magnoque per omnia animo collectos sapientiae fructus in
lucem velut adpectumque profers. Facit haec illustrissimarum
virtutum comes, scientiae TVAE amplitudo, VI TIBI non magis,
ac saeculo huic nostro, ipsique demum posteritati gratulandum
de TE ducam, me vero beatissimum praedicem, quod, honorifi-
cam adeo et inuidendam plane occasionem mihi, sentio, proposi-
tam, qua insolitas ingenii TVI dotes nosse propius admirarique
continget. Age itaque, VIR GENEROSISSIME, et ad summa
dignitatum fastigia breui delatus, tum litteras ipsas, tum litterarum
amatores ornare perge, meque, si publicis priuata par est vota
addere, beneuolentiae TVAE fauorique habe commendatissimum.

Vale. Deproperab. Ienae XXII. Dec. A. P. V. P.

C1919ECLVIII.

VIRO



VIR O
 GENEROSISSIMO AC CONSULTISSIMO
 BOTHO. CHRISTOPH. DE DEWITZ
 CIVIVM CANDIDATO DIGNISSIMO
 FAVTORI OMNI PIETATE COLENDO
 S. D. P.

PARATIS ES

Profecto non iis es adscribendus, quos solus splendor illustris profapiae exornat, quique se de innatis extollunt insignibus, non a se, sed a maioribus virtute et fortitudine acquisitis: profecto non minus TE, VIR GENEROSISSIME AC CONSULTISSIME, nobilitas generis antiqui aliis hominibus imaginibus virtutum conspicuis reddit potiore, quam vis ingenii summa, virtus, et egregia literarum cultura TIBI illustriores parat praerogativas. Non contentus tantis virtutum insignibus, quibus gens TUA illustris fulget, adis ipse templum honoris. Non contentus stirpe avita et antiqua, animi magnitudine petis maiora et splendidissima, ad quae natus mihi recte videris. Invidendam fortunam mihi mirifice aridere, non sine ratione arbitror, cum non minus de diligentia, de ardore in excolendis philosophicis quam doctrinis forensibus testimonium edere queam publicum. Non verbis exprimere possum laetitiam, qua fuffusus honori mihi duco praecipuo, quod TIBI, VIR GENEROSISSIME, visum sit mecum adscendere cathedram publicam: TE enim et arte fortissimum veneror virum. TE sapientissimum sum expertus inter parietes privatos veri defensorum. Videor iam videre TE, FAVOR GENEROSISSIME, eruditissime disputantem, refellentemque dubia eruditissimorum virorum. Videor audire acclamationes et plausus omnium eorum, qui egregia TVAE eruditionis animadvertunt specimina. Video de TE exultare patriam, ac TIBI parare summa virtutum praemia. Summis es dignus. Summa virtus recte meretur summa virtutis ornamenta. Dab. Ienae d. xxiv. Decembr. A. R. S.

CIDIOCCLVIII.

D

VIRO



VIRIO

GENEROSISSIMO AC DOCTISSIMO
 BOTHO. CHRISTOPH. DE DEWITZ

S. D. P.

GABR. CHRISTOPH. LEMBKE Vismar.

OPPON.

Cam iurisprudentiae sine iuris naturae cognitione nulla sit potestas, eiusque cultores nunquam in arcana iuris peritiae absque aequitatis studio et scientia eorum, quae ex notionibus rerum iusta vel iniusta sunt, penetrare queant, non mirum est, cur, TV, VIR GENEROSISSIME, omnem adhibueris operam, ut par esses in vtraque disciplina. Nostra Salana TE talem admiratur, et eo magis de TE gloriatur, quo minus viri ex splendido genere nati litteris eodem feruore, a tu, VIR GENEROSISSIME, solitus es, se tradant omnes. Quocirca non est, cur mirandum sit, si summo quasi captus sim gaudio, quod TIBI placuerit mihi munus concedere opponentis. Quo verius TVVM praeclarae eruditionis specimen cum summa defensusus es laude, eo certius ex TVA responsione solidissima, commodum in me redundabit maximum. TE noui, TVVMque ingenium acutissimum ex priuatis disputationibus abunde sum expertus. Gratulor itaque TIBI de tanto illustris eruditionis specimine crastino die publice edendo. Gratulor TVAE genti illustri de tanto viro illustri. Deus TE perpetua exornet salute, quo fiet, ut respublica TVIS virtutibus splendidissimis largiantur munera summa. Dabam Ienae die 27. Id. XXVII. decembr. A.R.S. CIOIOCCLVIII.



ULB Halle
006 669 409

3



NO 7P





1758, 10^b III.
R 15

DISSERTATIO

DE

IVRE PRAECEDENDI
EX IVRE GENTIVM

QVAM

SVB DIVINIS AVSPICIIS
CONSENTIENTE AMPLISSIMO PHILOSOPHORVM
ORDINE

PRAESIDE

IOANNE NICOLAO MOECKERT

PHILOSOPHIAE MAGISTRO
ET SOCIETAT. LAT. IENENS. COLLEGA

D. XXVIII. DECEMB. MDCCCLVIII.

PVBlicae ERVDITORVM DISQVISITIONI
SVBIIICIT

BOTHO CHRISTOPHORVS
DE DEWITZ

EQVES MEGAPOLITANVS.

IENAE

LITTERIS SCHILLIANIS.

